

DOI: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2024.55.311968>

УДК 349.6

В. Г. Красовський, аспірант

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Кафедра екологічного права

вул. Григорія Сковороди, 77, Харків, 61024, Україна

e-mail: 3006k@ukr.net

**ДЕЯКІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО
ЗЕЛЕНОГО КУРСУ (EU GREEN DEAL) В КОНТЕКСТІ ПЕРЕХОДУ
ДО ВИКОРИСТАННЯ ВІДНОВЛЮВАЛЬНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ В УКРАЇНІ**

Статтю присвячено дослідженню правових аспектів реалізації Європейського зеленого курсу в Україні, зокрема в контексті трансформації енергетичного сектору шляхом збільшення частки використання відновлювальних джерел енергії. У статті розглядаються ключові тенденції правового розвитку відновлювальної енергетики й детермінуються виклики для довкілля, спричинені зміною клімату та іншими негативними факторами впливу на навколишнє природне середовище, а також аналізуються потенційні можливості адаптації національного екологічного законодавства до європейських правових стандартів у сфері використання відновлювальних джерел енергії. Автор наводить економічні, соціальні та екологічні переваги від досягнення цілей Європейського зеленого курсу на шляху до забезпечення сталого розвитку України, апелюючи до створення чіткої та узгодженої системи законодавства, присвяченого правовому регулюванню відновлювальної енергетики в Україні. Результати дослідження вкотре підкреслюють актуальність створення ефективної нормативно-правової бази для зеленої трансформації економіки та адаптації енергетичної й екологічної політик до європейських вимог та стандартів.

Ключові слова: державна екологічна політика; Європейський зелений курс; відновлювальні джерела енергії; альтернативна енергетика; зміна клімату; екологічне законодавство.

Постановка проблеми. В контексті сучасних глобальних екологічних проблем, пов'язаних із зміною клімату, надмірним забрудненням атмосферного повітря, водних та лісових екосистем, деградацією ґрунтів внаслідок, як посилення антропогенного навантаження на природні ресурси, так і обумовлених розвитком об'єктивних законів природи, одним із ключових пріоритетів європейської екологічної політики є окреслений перехід до засад сталого розвитку, що, у свою чергу, згенерувало необхідність пошуку оптимальних механізмів та концепцій забезпечення такого переходу.

Європейський зелений курс, що прийнятий ЄС у 2019 р., є амбітною та прогресивною за очікуваними результатами стратегією перетворення європейського

континенту на кліматично нейтральний до 2050 р. Для досягнення цієї мети ЄЗК, як комплексний концептуальний пакет законодавчих ініціатив, передбачає не лише зменшення викидів парникових газів в атмосферне повітря, але й суттєве збільшення частки відновлювальних джерел енергії, підвищення енергоефективності європейських країн та інтеграції енергетичних ринків окремої країни з енергетичним ринком ЄС. Для України питання впровадження політики сталого розвитку шляхом переходу до використання відновлювальних джерел енергії є не лише частиною її євроінтеграційних зобов'язань, але й апробованою часом необхідністю, враховуючи стан енергетичного сектору держави як воєнного періоду, так і в контексті післявоєнної відбудови нашої держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Системний огляд останніх публікацій демонструє підвищений науковий інтерес до дослідження проблематики теоретико-правових аспектів реалізації Європейського зеленого курсу. Особливої актуальності це питання набуває в контексті ліквідації наслідків воєнних дій на теренах України та спричинена цим, шкода навколишньому природному середовищу та життю й здоров'ю людини, набуття Україною статусу кандидата на вступ до ЄС та перспектив післявоєнного відновлення України.

Зокрема, дослідженню правових аспектів імплементації положень ЄЗК в Україні у напрямку впровадження відновлювальної енергетики присвячені наукові публікації таких вчених, як: Г. В. Анісімова, Г. І. Балюк, А. П. Гетьман, Х. А. Григор'єва, К. М. Карахатян, Є. М. Копиця, О. Б. Кишко-Єрлі, В. І. Лозо, О. Є. Платонова, О. В. Сушик, Т. Є. Харитонова та ін. Водночас, актуальність цього дослідження підтверджується сучасною низькою спроможністю енергетичної системи України, необхідністю пошуку альтернативних механізмів збалансування енергоринку не лише для підвищення економічної системи України, сприяння її переходу на засади «зеленої» економіки, але й для забезпечення права кожної людини на безпечне та чисте для життя й здоров'я довкілля.

Мета статті полягає у дослідженні сучасних правових тенденцій розвитку державної екологічної політики у сфері використання відновлювальних джерел енергії, її кореляції із державною енергетичною політикою крізь призму імплементації ключових положень Європейського зеленого курсу в Україні для досягнення цілі кліматичної нейтральності європейського континенту.

Виклад основного матеріалу. В сучасних глобалізаційних умовах, в тому числі, пов'язаних із євроінтеграційним вектором розвитку України, особливої актуальності набуває проблематика модернізації та якісного оновлення екологічного законодавства відповідно до міжнародних та європейських правових стандартів. Підписуючи Угоду про асоціацію України та ЄС, сторони безпрецедентно та безумовно визнали, що віддані посиленню співробітництва в сфері захисту навколишнього природного середовища та принципам сталого розвитку і зеленої економіки, а главою 6 цієї Угоди деталізували мету такого співробітництва – збереження, захист, поліпшення і відтворення якості навколишнього середовища, захист громадського здоров'я, розсудливе, раціональне використання природних ресурсів та заохочення заходів на міжнародному рівні, спрямованих на вирішення регіональних і глобальних проблем навколишнього середовища у різних сферах екологічних суспільних правовідносин [1].

На слухну думку А. П. Гетьмана, національне екологічне законодавство

отримало унікальну можливість, ґрунтуючись на Угоді про асоціацію між Україною та ЄС, політичних, економічних, соціальних та інших гарантіях країн-членів Європейського Союзу, фінансовій допомозі країн-донорів, досягти відповідності законодавчих та нормативно-правових актів правовій системі ЄС з урахуванням критеріїв, що висувуються до держав, які мають намір вступити до співтовариства [2, с. 290].

Отже, підписання Угоди з ЄС, з одного боку, надало нашій державі можливість трансформувати економічну систему, змінити орієнтири зі споживацького використання природних ресурсів задля підвищення економічних показників до впровадження парадигми «зеленої» економіки, принципів засади якої зосереджені на досягненні економічних завдань без заподіяння шкоди довкіллю шляхом збалансування економічних, екологічних та соціальних аспектів, а з іншого боку, цією Угодою Україна взяла на себе правові зобов'язання у сфері адаптації національного екологічного законодавства до законодавства ЄС щодо охорони та захисту довкілля, збереження природно-ресурсного потенціалу України.

Одним із правових інструментів наближення українського екологічного законодавства до правових стандартів ЄС є імплементація та реалізація ключових положень Європейського зеленого курсу (EU Green Deal) (далі – ЄЗК), який був проголошений Президентом Європейської Комісії Урсулою фон дер Леєн у грудні 2019 р.

Сучасний Зелений курс Євросоюзу (EU Green Deal) є дорожньою картою заходів, що постійно адаптуються до умов і викликів сьогодення, вжиття яких сприятиме перетворенню економіки ЄС на ефективну, стійку та конкурентоспроможну, а також покращенню здоров'я та якості життя людей та ін. Гарантуючи справедливий та інклюзивний характер зеленого переходу, передбачено трансформування кліматичних та екологічних викликів на всі сфери та політики ЄС.

Ключовими напрямками Європейського зеленого курсу є чиста енергія, кліматична дія, будівництво та реновація, стійка промисловість, стійка мобільність, зменшення забруднення довкілля, біорозмаїття, стійка аграрна політика (Стратегія «Від лану до столу») [3].

Незважаючи на російську агресію, наша країна намагається дотримуватися Європейського зеленого курсу, виконувати власні зобов'язання. Попри всі труднощі, реалізація EU Green Deal залишається пріоритетним напрямом національної політики, адже у 2022 р. також було опубліковано річний моніторинговий звіт «Україна та Європейський зелений курс», у якому наголошено: «...російська війна проти України та економічна агресія проти країн ЄС зумовила перегляд багатьох політик та заходів, пов'язаних з Європейським зеленим курсом у самому Євросоюзі, що впливало на процеси в Україні» [4]. Саме зараз актуалізовано питання щодо критичних сировинних ресурсів як вагової частини виконання EU Green Deal. Для України це надзвичайно важливо, особливо в контексті набуття статусу кандидата у члени ЄС під час опору агресії з боку РФ [5, с. 89].

За своєю квінтесенцією ЄЗК є програмою дій ЄС, кінцевою метою якого є досягнення кліматично нейтрального європейського континенту до 2050 року. Реалізація цієї мети включає впровадження низки заходів у секторальній політиці та включає, серед іншого, прийняття галузевих стратегій (планів дій, спрямованих на боротьбу із наслідками зміни клімату, розробка стратегій у галузі до-

сягнення чистої та ефективної енергетики, захист біорізноманіття та екосистем, забезпечення продовольчої безпеки та ефективного, безпечного та екологічного транспорту, промислова стратегія, стратегії впровадження відновлювальних джерел енергії тощо); прийняття Кліматичного закону; забезпечення фінансових інструментів, зокрема активізація залучення інвестицій.

Україна не стоїть осторонь процесів адаптації національного екологічного законодавства до концептуальних засад ЄЗК. Зокрема, значним політичним та правовим досягненням України є прийняття у першому читанні рамкового урядового Законопроекту «Про основні засади державної кліматичної політики» (Кліматичний Закон). Цим Законопроектом Уряд держави поставив амбітні плани на досягнення кліматичної нейтральності держави до 2030 року, шляхом окреслення довгострокових та середньострокових цілей кліматичної політики, наприклад досягнення кліматичної нейтральності шляхом соціально справедливого та економічно ефективного переходу для сприяння стриманню зростання глобальної середньої температури значного нижче 2 градуси понад доіндустріальні рівні шляхом скорочення викидів парникових газів та збільшення абсорбції поглиначами парникових газів [6].

Серед найактуальніших цілей, проголошених проектом Кліматичного закону, для сучасної екологічної та енергетичної політики України в контексті сприяння у досягненні кліматично нейтральної держави, забезпечення екологічної безпеки та реалій воєнного стану і пов'язаним із ним наслідків, є збільшення частки використання відновлюваних джерел енергії та альтернативних видів палива в енергетичному балансі України [6].

Надзвичайно актуальним для України в контексті перманентних викликів, обумовлених інтенсифікацією антропогенного навантаження на природні екосистеми внаслідок використання традиційних (невідновлювальних) видів палива для виробництва енергії, що спричиняє суттєву шкоду для навколишнього природного середовища та створює ризики для життя й здоров'я людей, поглиблення екологічних проблем внаслідок військових дій на теренах нашої держави, є створення правового, економічного та організаційного механізмів для впровадження альтернативної енергетики в Україні.

Зазначимо, що створення належної та ефективної системи правового забезпечення використання альтернативних джерел енергії в Україні є одним із організаційних механізмів забезпечення сталого розвитку держави як провідної ідеології XXI століття, прийнятої на Саміті ООН в 2015 р. [7] та підтвердженої намірами України в Указі Президента України №722/2019 «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року» [8]. Вказана концепція сталого розвитку передбачає як орієнтир трансформації суспільних відносин забезпечення збалансованості економічного, соціального та екологічного вимірів. Врахування екологічного фактору при реалізації стратегії впровадження альтернативної енергетики сприятиме зменшенню викидів парникових газів у навколишнє природне середовище та, відповідно, зменшенню забруднення атмосферного повітря, водних ресурсів та ґрунтів. Економічний фактор у цьому аспекті полягає, для прикладу, у залученні іноземних інвестицій за рахунок зростання попиту на «зелену» енергетику та створення механізму державного стимулювання використання відновлювальних джерел енергії, отримання грантів від міжнародних

стейкхолдерів та партнерів, фінансової підтримки ЄС (наприклад, Програма ЄС LIFE, Програма ГрінДім та ін.). У свою чергу, соціальний фактор інтегрує покращення якості життя та здоров'я людей, забезпечуючи реалізацію конституційного права кожної людини на безпечне для життя і здоров'я довкілля та, окрім того, створює підґрунтя для розвитку сільських та віддалених регіонів.

Як справедливо зазначають В. В. Шеховцов та О. О. Статівка забезпечення екологічної безпеки в енергетичній сфері шляхом «зеленого переходу» та актуалізація використання альтернативних джерел енергії є ключовим завданням на шляху до виконання положень Паризької Угоди та зменшення викидів парникових газів в атмосферу. При цьому, як вважають автори, актуальним для інтенсифікації переходу на альтернативні джерела енергетики залишається впровадження правового, фінансового та організаційного механізмів стимулювання використання відновлюваних джерел енергії (тобто введення ефективних систем підтримки та стимулів для суб'єктів господарювання та приватних осіб, які виробляють або використовують енергію з відновлюваних джерел енергії), зокрема вдосконалення правових засад використання альтернативних джерел енергії шляхом гармонізації Законів України «Про альтернативні джерела енергії» та «Про альтернативні види палива» із відповідним законодавством ЄС (Директива 2001/77/ЄС про створення сприятливих умов продажу електроенергії, виробленої з відновлюваних енергоджерел, на внутрішньому ринку електричної енергії, Директиви 2012/27/ЄС про енергоефективність (із змінами) та ін. [9, с. 100].

Водночас, сучасний стан правового забезпечення розвитку альтернативної енергетики в Україні має як позитивні, так і негативні риси. На думку представників одеської школи екологічного права (Т. Є. Харитонова, Х. А. Григор'єва та Є. О. Платонова), його характерними ознаками є: 1) реформування енергетичного законодавства, яке супроводжується бурхливим розвитком альтернативної енергетики в Україні; 2) поєднання як економічних, так і екологічних аспектів; 3) імперативно-диспозитивний характер нормативно-правових актів; 4) відсутність чіткої системи законодавства у сфері альтернативної енергетики; 5) значний ступінь динамічності законодавства; 6) неврегульованість використання окремих видів альтернативних джерел енергії (наприклад, аеротермальна, геотермальна види енергії) [10, с. 36-41].

В контексті досліджуваної нами проблематики впровадження альтернативних джерел енергії, особливу увагу варто звернути на тенденції динамічного розвитку відповідного законодавства, що має, як переваги, так і недоліки. Зокрема, з одного боку, аналізуючи причини кризових екологічних явищ в Україні, А. П. Гетьман звертає увагу на велику кількість законодавчих та нормативно-правових актів, що регулюють екологічні суспільні відносини, всі, або майже всі вони страждають від серйозних недоліків: значна кількість декларативних положень, неузгодженість, а іноді й прями суперечності, відсутність ефективних механізмів реалізації нормативних вимог, конкуренція норм чинних законів та інших нормативно-правових актів [11, с. 168]. Безсумнівно, велика кількість законодавчих актів у сфері альтернативної енергетики має стратегічно планувальний характер на середньострокову чи довгострокову перспективу, детермінується лише декларуванням завдань та цілей без визначення інституційно-правового, функціонально-правового та економіко-правового механізму їх реалізації, невре-

гульованість використання всіх альтернативних видів палива, а превалювання правового регулювання використання сонячної та вітрової енергетики тощо.

З іншого боку, така динамічність екологічного законодавства, в тому числі у сфері альтернативної енергетики, може свідчити про актуальність його адаптації до реальних умов та тенденцій реалізації суспільних відносин у цій галузі внаслідок неефективності здійснення правових, економічних та організаційних заходів щодо розвитку альтернативної енергетики в Україні. Поглиблюють процеси перегляду та оновлення екологічного законодавства у досліджуваній сфері необхідність інтеграції українського енергоринку в європейські енергетичні ринки, адаптація до нових викликів та загроз енергосектору та зміна глобальних тенденцій розвитку відновлювальної енергетики.

Для прикладу, недієвість та неефективність механізму «зеленого» тарифу в Україні, невиконання державою обов'язку в особі державного підприємства «Гарантований покупець» щодо виплат виробникам електроенергії за цим тарифом внаслідок стрімкого зростання обсягів виробництва електроенергії з відновлювальних джерел спонукало уряд переглянути механізми державного стимулювання такого виробництва та апробувати нові механізми відповідно до практики європейських країн.

З урахуванням зазначеного, а також потреби комплексного стратегічного планування використання альтернативної енергетики на перспективу, Уряд України затвердив Національний план дій з відновлюваної енергетики на період до 2030 року та план заходів з його виконання від 13.08.2024 р. [12]. Серед новел цього правового документу слід відзначити спробу запровадження дієвого та нового для України механізму державного стимулювання виробництва електроенергії з відновлювальних джерел – гарантій походження електричної енергії (замість «зеленого» тарифу та поряд із іншими заходами - моделлю ринкової премії та механізму самовиробництва) з огляду на майбутнє запровадження системи регулювання викидів вуглецю на кордоні з ЄС (СВАМ).

Підкреслимо, що ефективна реалізація окреслених ЄЗК стратегічних завдань буде неспроможною без забезпечення дієвого організаційно-правового механізму екологічного управління, який передбачає, окрім функціональної складової, також потужну інституційну спроможність органів державної влади та органів місцевого самоврядування з чітко визначеним колом компетенції. Особливого значення набуває узгодження діяльності органів екологічного управління, їх комунікацію та взаємодію із іншими органами державної влади.

Принагідно, крім того, наголосити на створенні у 2020 р. міжвідомчої робочої групи з питань координації подолання наслідків зміни клімату в рамках ініціативи Європейської Комісії «Європейський зелений курс», як тимчасовий консультативно-дорадчий орган Уряду України [13], який складається із вищих посадових осіб Кабінету Міністрів України, керівників профільних міністерств, представників РНБО та ін.

Висновки і пропозиції. Таким чином, реалізація в Україні ключових положень ЄЗК крізь призму стимулювання використання відновлювальних джерел енергії має комплексний правовий характер та потребує рішучих дій держави щодо узгодження законодавчої бази у цій сфері не шляхом безсистемного та хаотичного перенесення європейських правових стандартів у національне екологічне та енергетичне зако-

нодавство, а, передусім, реформування відповідного законодавства України відповідно до сучасних викликів нашої держави, реального стану реалізації суспільних відносин у сфері альтернативної енергетики, які характерні для України в умовах економічної кризи, руйнування енергетичного сектору внаслідок воєнних дій та готовності держави і суспільства безпрецедентно відмовлятися від використання традиційних видів палива на користь відновлювальних джерел енергії.

Список використаної літератури:

---

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: міжнародний документ від 27.06.2014 р. № 984_011. Офіційний вісник України. 2014. № 75. Том 1. Стор. 83. Ст. 2125.
2. Гетьман А. П. Доктрина екологічного права та законодавства України : монографія. Харків : ТОВ «Оберіг», 2019. 336 с.
3. Європейський зелений курс. URL: <https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/posolstvo/galuzeve-spivrobotnictvo/klimat-yeuropejska-zelena-ugoda> (дата звернення 18.07.2024).
4. Україна та Європейський зелений курс : річ. моніторинг звіт, 2022 р. / DiXi Group. С. 3. URL: https://dixigroup.org/wp-content/uploads/2023/01/2022_richnyj_egdmonitor_uaupd.pdf (дата звернення: 19.07.2024).
5. Сучасні теоретичні та прикладні засади права природокористування в національній еколого-правовій доктрині: монографія / за заг. ред. А. П. Гетьмана. Харків : Право, 2023. 912 с.
6. Про основні засади державної кліматичної політики: проект Закону від 31.05.2024 р. № 11310. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/CardByRn?regNum=11310&conv=9> (дата звернення 20.07.2024).
7. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. URL: <https://www.undp.org/ukraine/publications/transforming-our-world-2030-agenda-sustainable-development> (дата звернення 23.07.2024).
8. Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року: Указ Президента України від 30 вересня 2019 року № 722/2019. Офіційний вісник України. 2019. № 79. Стор. 7. Ст. 2712.
9. Шеховцов В. В., Статівка О. О. Організаційно-правові механізми забезпечення екологічної безпеки в енергетичному секторі України. Правова держава. Одеса. 2023. № 52. С. 92-103.
10. Правове забезпечення альтернативної енергетики в Україні : навч. посіб. / за заг. ред. д.ю.н., проф. Т. Є. Харитоновой, д.ю.н., проф. Х. А. Григор'євої, к.ю.н., доц. С. О. Платоновой. Луцьк : Вежа-Друк, 2023. 364 с.
11. Гетьман А. П. Концепція розвитку екологічного права та законодавства як передумова забезпечення національної екологічної політики. Вісник Національної Академії правових наук України : зб. наук. пр. Х. : Право, 2013. № 2(73). С. 165-173.
12. Про затвердження Національного плану дій з відновлюваної енергетики на період до 2030 року та плану заходів з його виконання: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 13.08.2024 р. № 761-р. Урядовий кур'єр від 27.08.2024. № 173.
13. Про утворення міжвідомчої робочої групи з питань координації подолання наслідків зміни клімату в рамках ініціативи Європейської Комісії «Європейський зелений курс»: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.01.2020 р. № 33. Офіційний вісник України. 2020. № 12. Стор. 164. Ст. 494.

References:

---

1. Uhoda pro asotsiatsiiu mizh Ukrainoiu, z odniiei storony, ta Yevropeiskym Soiuzom, Yevropeiskym spivtovarystvom z atomnoi enerhii i yikhnimy derzhavamy-chlenamy, z inshoi storony: Mizhnarodnyi dokument vid 27.06.2014 No 984_011. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#Text [in Ukrainian].

2. Getman, A. (2019). Doctrine of environmental law and legislation of Ukraine. Kharkiv: LLC "Oberih" [in Ukrainian].
3. European Green Deal. URL: <https://ukraine-eu.mfa.gov.ua/posolstvo/galuzeve-spivrobotnictvo/klimat-yevropejska-zelena-ugoda> [in Ukrainian].
4. Ukraine and the European Green Deal : annual monitoring report, 2022. URL: https://dixigroup.org/wp-content/uploads/2023/01/2022_richnyj_egdmonitor_uaupd.pdf.
5. Getman, A., Bredikhina V., Syietnov Ye., Donets O. et al. (2023). Modern theoretical and applied principles of the law of nature use in the national ecological legal doctrine. Kharkiv: Publishing House "Law" [in Ukrainian].
6. On the Basic Principles of State Climate Policy : Draft of Law No 11310 (2024, May 31). URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/CardByRn?regNum=11310&conv=9> [in Ukrainian].
7. Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development. URL: <https://www.undp.org/ukraine/publications/transforming-our-world-2030-agenda-sustainable-development>.
8. The Decree of President of Ukraine On the Sustainable Development Goals of Ukraine for the period to 2030 No 722/2019 (2019, September 30). Ofitsiyni visnyk Ukrainy, 79, 2712 [in Ukrainian].
9. Shekhovtsov, V., Stativka O. (2023). Organizational and legal mechanisms for ensuring of environmental safety in the energy sector of Ukraine. Odesa. Constitutional State, 52 [in Ukrainian].
10. Kharitonova, T., Hrihorieva Kh., Platonova Ye. (2023). Legal ensuring of alternative energy in Ukraine. LUTSK: Viezha-Druk [in Ukrainian].
11. Getman, A. (2013). Concept of development of the environmental law and legislation as a prerequisite for provision of the national environmental policy. Journal of the National Academy of legal sciences of Ukraine, 2 (73) [in Ukrainian].
12. Order of Cabinet of Ministers of Ukraine On the approval of the National Renewable Energy Action Plan for the period up to 2030 and the plan of measures for its implementation No761-p (2024, August 13). Uriadovyi kurier, 173 [in Ukrainian].
13. Resolution of Cabinet of Ministers of Ukraine On the formation of an interdepartmental working group on coordination issues of overcoming the consequences of climate change within the framework of the European Commission initiative "European Green Deal" No 33 (2020, January 24). Ofitsiyni visnyk Ukrainy, 12, 164 [in Ukrainian].

Стаття надійшла 10.09.2024 р.

V. G. Krasovskyi, Postgraduate
Yaroslav Mudryi National Law University
the Department of Environmental Law
77 Hryhoriya Skovorody St, Kharkiv, 61024, Ukraine
e-mail: 3006k@ukr.net

SOME LEGAL ASPECTS OF THE IMPLEMENTATION OF THE EUROPEAN GREEN DEAL IN THE CONTEXT OF THE TRANSITION TO THE USE OF RENEWABLE ENERGY SOURCES IN UKRAINE

Summary

The article is devoted to the study of the legal aspects of the European Green Deal implementation in Ukraine, in particular in the context of the energy sector transformation by increasing the share of renewable energy sources. There have been examined the key trends in the legal development of renewable energy and determines the environmental challenges caused by climate change and other negative factors affecting the environment, as well as analyzes the potential possibilities of adapting national environmental legislation to European legal standards in the field of

renewable energy use. The author emphasizes the economic, social and environmental benefits of achieving the goals of the European Green Deal on the way to ensuring the sustainable development of Ukraine, calling for the creation of a clear and coherent system of legislation dedicated to the legal regulation of renewable energy in Ukraine. The results of the study points the urgency of creating an effective legal framework for the economy green transformation and the adaptation of energy and environmental policies to European requirements and standards.

In the context of modern global environmental problems related to climate change, excessive pollution of atmospheric air, water and forest ecosystems, soil degradation as a result of both increasing anthropogenic load on natural resources and due to the development of objective laws of nature, one of the key priorities European environmental policy outlined the transition to the principles of sustainable development, which, in turn, generated the need to search for optimal mechanisms and concepts for ensuring such a transition.

The European Green Course, adopted by the EU in 2019, is an ambitious and progressive strategy for the transformation of the European continent into a climate-neutral one by 2050. As a comprehensive conceptual package of legislative initiatives, to achieve this goal, the European Green Course includes not only the reduction of greenhouse gas emissions into the atmosphere, but also a significant increase in the share of renewable energy sources, an increase in the energy efficiency of European countries, and the integration of the energy markets of individual countries with the EU energy market. For Ukraine, the issue of implementing a policy of sustainable development by transitioning to the use of renewable energy sources is not only part of its European integration obligations, but also a time-tested necessity, taking into account the state of the country's energy sector both during the war period and in the context of the post-war reconstruction of our country.

Keywords: state environmental policy; European Green Deal; renewable energy sources; alternative energy; climate change; environmental legislation.